

STEPHAN GARMARK

SYNDEFALD
‡

Syndefald

Syndefald

Af Stephan Garmark

Forlaget Kandor || www.kandor.dk

Redaktør: Anna Bødewadt Dyhr Lorenzen

Omslag: Diana Sørensen

Grafiker: Diana Sørensen

Læseeksemplar af 1. udgave 2016

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

SYNDEFALD

AF STEPHAN GARMARK

TIL DAVID

I

Forestil dig, at du netop har opdaget din hustrus hemmelige synd. Du har forladt hende, flået dig løs fra hendes greb om din arm og ignoreret hendes forsøg på at få dig talt til fornuft. Hun vil tale, du vil handle. Du vil handle, fordi hendes forræderi gør dig så ondt, at du ikke kan tåle at se på hende. Du frygter vreden og alt hadet. Følelser, der gør ondt over alt i kroppen, følelserne er så uvante, at du umuligt kan rumme dem og bliver nødt til at lukke dem ud i en eksplosion af negativ energi. Følelserne vil rettes mod hende, hvis ikke du forlader hende, så du går, og der sidder hun tilbage. Hulkende i natkjolen med sminken løbende ned ad kinderne og uden vished for, hvilken fremtid du vil tilbyde hende. Hvis du overhovedet vil tilbyde hende en mere.

Du kører hen til ham. Manden, der har gjort dig så ondt, og du forestiller dig, hvordan du sparker hans dør ned, slår ham så hårdt, at han falder om, og så slår ham igen og igen. Et orgie af vold og blod og knækkede tænder, indtil du er tilfreds med den ødelæggelse, du har forset, og knoerne er flossede og blodige. Når han så ligger der hjælpeløs og besejret, vil du beskyldes ham. Råbe af ham. Sparke ham. Lade ham forstå, at det, han har gjort, er utilgiveligt, at han må og skal straffes hårdt. Han skulle have holdt sig fra hende, for hun var din. Han kunne have taget alle andre end hende. Han har krænket dig, og han må betale prisen.

Du tænder den ene cigaret med den anden og sidder et kort øjeblik i bilen foran hans hus og prøver at samle tankerne, før du går ad indkørslen, forbi hans røde Ferrari, som hun sandsynligvis har bedåret, og hen til trappen, der leder til hoveddøren. Du ser dig selv gøre, som du forestillede dig, men på en eller anden måde overvinder fornuften dig, og du ringer på. Står ved døren med det smukt formede messinghåndtag og de udskårne figurer og venter på, at

han kommer og lukker dig ind, så du kan vise ham, at du eksisterer, og at du er vred.

FREDAG

Det var der, jeg stod. På dørtrinnet med fingeren på dørklokken, der spillede sin lille melodi. Jeg følte mig varm i kroppen, fordi smerten havde mønstret al energien og omformet den til styrken, jeg skulle bruge for at hævne mig. Jeg var klar til kamp og klar til at møde manden, der end gemte sig på den anden side af døren. Jeg ville give slip på mig selv og min selvkontrol. Jeg ville blive til et dyr og flå ham fra hinanden med mine bare næver. Musklerne var spændte og hjerteslagene hurtige, det dundrede i ørerne.

To stendæmoner over døren stirrede ned på mig. De havde lange tunger hængende ud af deres savlende gab. Jeg ville myrde den, der gemte sig i villaen.

Isak Nijjd var indgraveret på stålpladen ved siden af postkassen, og på en eller anden måde gjorde hans navn mig endnu mere vred.

Der var mørkt i villaen – bortset fra et enkelt lys på første sal. Indkørslen duftede svagt af de mangefarvede blomster, der prydede bedene foran huset og i skellet til begge naboer. Det smukke og idylliske stod i stærk kontrast til mig. Jeg var et kaos! Et virvar af tanker om en nøgen mand sammen med Eva. Hver tanke satte sig i min hals, det var ved at kvæle mig.

Jeg trykkede hårdt på knappen to gange, som om den ville spille højere, hvis jeg tilføjede mere kraft. Der gik endnu nogle sekunder. Så gik døren op, og manden, jeg var kommet for at møde, stod nu foran mig med lyset i ryggen som en glorie omkring ham.

Hans lem var langt, og det hængte tungt ned langs låret. De sorte kønshår ovenfor var kortklippede og løb fra overdelen af den brede penis op mod navlen. Forhuden var for kort til helt at dække og afslørede derfor et stort, lilla hoved, der hvilede på den barberede og vægtige pung. Mavemusklerne var markerede. Han havde antydningen af hår på brystet. Huden var mørklødet og umiddelbart sund.

Han bar et langt skæg, der gik fra kinderne til midt på brystet. Det var mørkebrunt, næsten

sort, men havde hvide striber i. Den største af striberne gik fra mundvigen ved de fyldige og røde læber ned over hagen.

Det lange hår hang løst ned over skuldrene og havde samme farve som skægget, og de grå stænk løb langs tindingerne.

Øjnene, der gemte sig under brede bryn, stirrede på mig.

Han bar en åben kimono, der var adskillige numre for lille; ærmerne gik til albuerne, og skjortedelen dækkede kun halvt ballerne. Den var af rødt silke og havde gyldne vævninger, der fortalte historier om asiatiske helte, der kæmpede imod hinanden.

„Ja?“ spurgte han.

Jeg var målløs. Min første tanke var, at selvfølgelig ville hun blive forført af ham.

Men så vendte vreden tilbage, hjertet begyndte at slå hurtigere, og jeg kunne mærke blodet fare til ansigtet. Jeg brændte indeni, da indre billeder dukkede op af ham og min Eva.

„Jeg er Evas mand!“ sagde jeg.

„Hvem?“ Han gabte.

„Den Eva, som du ligger og knepper med!“ råbte jeg.

Han smilede og nikkede. „Den Eva. Javel. Jeg kan forstå, at det er nyt for dig?“

„Hvad mener du? Selvfølgelig er det nyt for mig. Jeg har efterladt hende derhjemme for at møde dig og konfrontere dig med det her!“

„Og?“

„Hvad mener du? Hun er min kone, forstår du det? Og du har været på hende, haft en... affære med hende.“ Det var første gang, jeg sagde ordet højt, og realiteten af hvad der foregik, gjorde mig endnu mere arrig, i takt med at maven snørede sig sammen, og åndedrættet steg. Jeg havde lyst til at gribe ud efter ham og ryste ham, som han stod der fuldstændigt ligeglad.

„Hvis du er kommet for at slå mig, så gør det endelig, hvis du tror, det får dig til at få det bedre. Men for mig lyder det, som om der er andre problemer mellem jer, idet hun har valgt at svingte dig.“

„Hvad fanden snakker du om? Din...“ Jeg havde tårer i øjnene og snøftede for ikke at begynde at græde. Jeg forsøgte at sende signal til kroppen om at reagere, men selvom adrenalin-pumpede og fik mig til at hyperventilere,

føltes armene som sten. Jeg var ude af stand til at gøre noget som helst andet end bare at stå og se på ham.

„Vil du ind?“ spurgte han og gik til siden, så jeg kunne se entréen bag ham.

Jeg snøftede igen, så ned på skoene og rystede på hovedet, før jeg sjoskede ind.

II

Han havde tændt op i pejsen. Vi sad i hver vores lænestol og stirrede ind i flammerne.

Han havde skænket mig et glas cognac fra en karaffel af krystalglas og stillet den på det antikke bord imellem lænestolene.

Stuens gulve var dækkede af persiske tæpper. Og besynderlige malerier af, for mig, ukendte kunstnere prydede de hvide vægge. Der var et vindue i den modsatte ende af rummet, der afslørede en udsigt over haven og havet bag. Månen hang lavt på himmelen. Den kom sommetider til syne bag de mørke skyer og oplyste vandet.

„Hvorfor tror du, at din kone har en affære?“

„Jeg ved, hun har en affære, og jeg ved, hun har den med dig,“ sagde jeg og nippede til

drikken, der øjeblikkeligt varmede halsen og fik mig til at undertrykke et host.

„Jamen hvorfor? Hvorfor har hun den? Er hun ikke glad mere, er hun en skøge, følte hun sig bare fristet? Der må være en grund til hendes forræderi, ikke?“

Jeg stirrede ind i ilden, der knitrede og slangede sig, som om den var et levende væsen. Jeg stirrede på den, til jeg fik ondt i øjnene og ikke kunne se andet end flammer, selvom jeg drejede hovedet mod Isak – et øjeblik så det ud, som om at flammerne omsluttede og opslugte ham.

„Det ved jeg ikke,“ sagde jeg. „Vi har problemer. Men det har alle. Jeg troede ikke, at vores ville lede hende til at gøre det her.“

Han lo og fyldte sit glas igen. „Utroskab? Er det så forfærdeligt? Tænk over, hvorfor det gør dig vred.“

„Hvorfor tror du?“ spurgte jeg.

„Det er lige meget, hvad jeg tror. Det er dine tanker, der er interessante i denne sammenhæng.“

„Er du gift?“

Han rystede på hovedet og tømte glasset for anden gang.

„Ikke mere,“ mumlede han og rakte ud efter krystalkaraflen.

Jeg bemærkede, at hans hånd rystede. Ikke meget, men nok til at han spildte på siden af glasset, dråben løb ned og ramte hans hånd.

„Men du har været det?“

„Ja. For mange år siden.“

„Så kan du vel også forstå, hvad jeg mener,“ sagde jeg og drak det sidste.

„Nej,“ svarede han og rakte mig karaflen.

Jeg sukede, lænede mig tilbage i stolen og hældte endnu et glas op.

„Jeg kan forstå, at I har haft en aftale om ikke at gå i seng med andre. Et begrænsende valg må jeg tilstå. Og nu har hun brudt den aftale, og derfor bliver du vred. Fordi du føler dig svigtet over noget så banalt som sex. Og hvorfor bliver du så vred? Fordi du tror, du ejer hende. Fordi du tror, du har krav på at begrænse hendes seksualitet, fordi hun engang sagde ja til dig i en kirke. Stoppede hendes sexliv der? Tror du ikke, hun vil prøve andre ting end bare at gå i seng med dig?“

Jeg stillede glasset på bordet og prøvede at holde mig i ro, men jeg kunne mærke, at vreden lurede.

„Hvad fanden bilder du dig ind?“ snerrede jeg. „Hvem ind i helvede tror du, du er, at du kan kneppe min kone og så sidde og sige sådan noget lort?“

„Synes du, det er forkert?“ spurgte han. „Det, der er forkert, er det faktum, at du tror, du kan tage patent på et andet menneskes liv ved at gifte dig med hende. Hvorfor skulle hun ikke have en affære? Du knepper hende ikke selv, så må andre jo gøre det.“

Jeg fór op på benene. Hun havde fortalt ham om mit problem. Det, som jeg havde talt med hende om i al fortrolighed.

Jeg knyttede næven, og før jeg vidste af det, slog jeg ud efter ham. Det var et godt slag, hele ryggen var med i det, og det gik stærkt, jeg ville ramme ham hårdt på kæben. Markere, at han havde trådt over stregen og en gang for alle slå ham ud af Evas liv. Det troede jeg i hvert fald. Men han var hurtigere end jeg, og med en bevægelse som et slangehug fejede han med lethed min næve væk, imens han greb mig med den anden hånd og trak sig på benene. Han stod helt tæt på mig, pressede sin nøgne krop mod mig, hans ansigt var centimeter fra mit.

Han lugtede af tobak, sprit og musk.

Han hviskede: „Hun gjorde det, fordi du er et skvat. Fordi du ikke kunne give hende det, hun ville have. Og nu står du her. Vanæret og vred og ubrugelig i den tro, at du kan bruge din vrede til at redde din stolthed. Og ikke engang det er du i stand til.“

Han slap mig, vendte sig og gik hen til panoramavinduet.

„Bare lad være med at se hende mere,“ mumlede jeg og vendte mig for at gå.

Det eneste, jeg havde brug for nu, var at græde over min manglende evne til at styre dette møde. Han havde taget min elskede fra mig, og jeg kunne ikke engang mønstre nok mandsmod til at stoppe ham. Næsen begyndte at løbe. Mellemgulvet begyndte de første spasmer som spæde hulk, jeg slugte, mens jeg hastede mod døren.

„Hvorfor vælger du at være den, du er?“ spurgte han.

Jeg stoppede, drejede omkring og så på ham. Snøftede og tørrede både næse og øjne i ærmet. Han stod stadig med ryggen til og skuede ud over det sorte hav.

„Hvad mener du?“

Han lo stille og vendte sig om.

„Bliv,“ sagde han. „Bliv en tid. Prøv noget andet for en gangs skyld end at tage på dit tåbelige arbejde og dele seng med din utro hustru.“

Jeg forstod stadig ikke, hvad han mente, selvom jeg hørte, hvad han sagde.

„Jeg foreslår dig en udvej,“ sagde han. „Du kan blive her. Bo her. Hos mig. Jeg vil ovenikøbet betale dig for det.“

„Det er absurd,“ udbrød jeg og vendte rundt mod døren igen.

„Er det? Hvad nu hvis jeg fortalte dig en historie, der kunne få dig til at ændre mening? Vil du blive længe nok til at høre den?“

Jeg sukede. Trængte til at komme væk, komme ud og få frisk luft, men samtidig var jeg nysgerrig efter, hvad han havde at fortælle. Isak pirrede mig, og jeg kunne mærke et besynderligt behov for at lære mere om ham. Hvad kunne det også skade? Jeg havde alligevel gjort mig så meget til grin, som jeg kunne, og resten havde Eva klaret. Så jeg indvilligede i at lytte til, hvad han end havde at fortælle.

Han smilede og vædede læberne med endnu

en mundfuld cognac, før han begyndte at fortælle.

„Jeg hørte engang om en mand. Hans navn er ligegyldigt, men ikke hans historie. Tragedien. Han var en velhavende mand, en omrejsende mand, der på en rejse til Saudi Arabien mødte en kvinde. Hun var for denne mand det skønneste, der nogensinde havde betrådt jorden. Hun havde hår, der var langt og mørkt. Hendes øjne var alle nuancer af blå. Hun gjorde ham lykkelig. Så lykkelig, at han besluttede at stoppe tilværelsen som omrejsende og slå sig ned i Saudi Arabiens tørstige ørkenland. Her giftede de sig så af kærlighed, og kærligheden bragte dem Aisha.

Manden lagde sin sjæl i datteren. Endelig følte han sig hel med sin hustru og deres lille barn. Hele livet havde han manglet noget, og nu manglede han intet længere, fordi han havde sine to piger. Hustruen ejede et olieraffinaderi, som var en selvstændig forretning, men alligevel var del af et større konsortium. Hun vidste ikke, at organisationen var utilfreds med den måde, hun drev forretningen på, og derfor var hun ikke engang mistænksom, den dag de

saboterede det.“ Isak talte langsomt med rolig stemme, imens han så ind i pejsen, som om ilden tegnede fortællingen for hans øjne. „Han hørte braget. Det var ikke som torden eller skud, men som om selve helvede åbnede sig omkring raffinaderiet og opslugte det i flammer. Vinduerne til de omkringliggende bygninger eksploderede i skyer af glinsende krystaller, der regnede ned over ørkenen som et skybrud. Han løb alt, hvad han kunne, men sandet opslugte hans fødder og dræned hans udholdenhed. Han løb hen til infernoet af brændende olie og skrigende kroppe, der kastede sig ned og rullede rundt i sandet ude af stand til at slukke sig selv – og dér så han hende. Hun vaklede imod ham ude af stand til at se ham og uden at ænse hans tilstedeværelse. Aisha var dækket af sort væske og brændte... nej, hun brændte ikke, hun smeltede, imens hun famlede sig frem. Han forsøgte at gribe hende, og flammerne slikkede ham og efterlod blærer, hvor de havde kysset huden. Han kunne ikke rigtigt få fat i hende. Hendes smeltede hud forlod hendes arme, så han stod med hænderne fyldt af sodet kød og brændt olie. Han greb ud efter hende igen og

igen, indtil han fik fat om hendes knogler. En tragedie, ikke sandt?”

Han så udtryksløst på mig. Jeg troede, at han spurgte retorisk, men da han kort efter sukkede og rettede sig op i stolen, svarede jeg: „Jo, selvfølgelig. Hvorfor spørger du?”

„Forkert!” udbrød han og vendte blikket tilbage til flammerne. „Der var intet tragisk ved dét. Hvori ligger tragedien? Konen og barnet dør. Lykken dør. Det var uundgåeligt. Kærlighed er alligevel kun flygtig på samme måde som livet. Det var en lettelse. Og det eneste manden kunne tænke, som han sad der med tårer i øjnene, datterens brændte lig i armene og stanken fra hendes afbrændte kød i næseborene, var, at han endelig var fri. Han elskede dem mere end noget andet i denne verden. Han var lænket til sin passion, som et barn er lænket til morens bryst for næring og liv. Og nu var de væk. Og det eneste, han følte, var frihedens lettelse.“ Han holdt inde og skænkede sig endnu et glas cognac, imens han smilede for sig selv.

Der var stille i pejsestuen. Vinden flåede i panoramavinduet, og det var begyndt at regne,

dråberne skød ind på glasset og eksploderede i små kaskader.

„Ser du?“ spurgte han og så på mig.

„Nej... jeg forstår det ikke,“ svarede jeg.

Han lo højt og længe. Latteren blev mere og mere skabet, indtil den rundede af i kvækende lyde. Så stoppede han og stirrede på mig igennem det tjavsede hår, der hang ned over ansigtet. Flammerne i pejsen spejlede sig i hans grønne øjne, og munden var fastfrosset i et dyrisk smil.

Stemmen lød hul og dyb, da han knurrede: „Der var intet at miste mere. Og fordi der intet var at miste, var han endelig fri. Hans datter og hustrus krematorie blev hans stige til paradiset.“

Det var naturligvis indlysende for mig, at Isak var gal. Enhver normal person ville nu have forladt hans selskab og palæet og gået hjem for at stykke brudstykkerne af sit forliste forhold sammen. Men det gjorde jeg ikke på grund af det næste, han sagde.

„Hvis du bliver,“ begyndte han og fortsatte: „Hvis du bliver, vil jeg vise dig, hvorfor denne historie er den eneste og vigtigste historie, der nogensinde er blevet fortalt. Jeg vil hjælpe dig

til at forstå den på en måde, så selve hemmeligheden i vores eksistens er klar for dig. Du slaver dig igennem tilværelsen uden at tage kontrol og nu i din mørkeste stund, kan du ikke engang få oprejsning over for manden, der har en affære med din kone. Hvad vil du gøre for at få magten tilbage i dit liv? Det er dét, jeg kan vise dig. Tag chancen, og bliv hos mig et par dage, og hvis du derefter finder ud af, at jeg tager fejl, så er du velkommen til at gå. Jeg vil oven i købet betale dig, når du forlader mig. En million kroner kontant. Pengene er dine, hvis du bliver og åbner dit sind.“

Jeg så overrasket på ham. „Du tilbyder mig penge for at blive hos dig i to dage? Det er jo vanvid.“

„Ja!“ jublede han. „Totalt vanvid, men tænk, hvad du kunne gøre med de penge, tænk, hvordan dit liv kunne ændres, hvis du havde sådan et beløb til rådighed?“

III

„Hvad forstår du ved frihed?“ spurgte han, da han viste mig mit værelse. Der var et stort lokale på anden sal med vinduer, der vendte ud til vejen, jeg var kommet ad. Jeg kunne se min bil, der holdt halvvejs på fortovet. Jeg trak på skuldrene og svarede: „Det ved jeg ikke lige.“

Lokalet rummede en dobbeltseng med himmel, et mindre skrivebord ved vinduet og et klædeskab. Det var oplyst af væglamper i messing med røde skærme. Der lå et gulvtæppe under sengen, og resten af gulvet bestod af ubehandlet træ, der så ud til aldrig at være blevet betrådt. Isak viste mig, hvor jeg kunne finde et badeværelse og forsikrede mig om, at jeg ville finde tandbørste og alle andre fornødenheder derude.

Vi gik ind i en stor riddersal og satte os. Væggene var dækket af lange gobeliner, der

viste for længst glemte konger og slag. Hvert hjørne af rummet husede en rustning – hver især med unikke våben; sværd, økse, morgenstjerne og bue. Rummet var kun oplyst af en tolvarmet lysestage, og de lange, hvide stearinlys sendte flaksende lys, som skabte mystiske og forvredne skygger i krogene.

Isak åbnede en flaske iskold champagne, Krug Private Cuveé, som han havde hentet i køkkenet. Vi sad over for hinanden ved det lange bord med et glas hver.

Han gentog spørgsmålet: „Hvad forstår du ved frihed?“

Jeg tænkte, men kunne ikke finde på et svar.

„Lad mig spørge på en anden måde. Oplever du dig selv som værende fri?“

Jeg nikkede. „Ja. Naturligvis. Jeg har frihed til at tænke, hvad jeg vil og tro, hvad jeg vil. Til at bruge min indtægt, som jeg selv synes er fornuftig, og jeg kan gøre alt, hvad jeg har lyst til, så længe det er inden for lovens rammer.“

Han lo højt. „Kalder du dét frihed? At du kan få lov at boltre dig, som du lyster, så længe det er inden for et regelsæt, der er bestemt af andre end dig?“

„Ja,“ sagde jeg. „Uden lovene ville der være anarki.“

Han lukkede øjnene et øjeblik og smilede så til mig. „Ja! Præcis. Det er derfor, frihed er tabu. Fordi frihed er anarki. Og hvis der er anarki, er der ingen stat, ingen lov, intet politi og ingen forpligtelser.“

Jeg nikkede: „Men der er jo frihed. Vi er jo frie til at gøre, som vi vil. Dog inden for vores regler.“

Han lo. „Vores kulturelle regler er absurde. Forestil dig, hvordan en romer eller en græker fra antikken ville anse vores kultur. Kulturelle regler eksisterer kun, fordi vi er for dumme til at tænke selv og for bange til at agere som individer i stedet for som en flok af dyr.“

„Men nu var både romerne og grækernes kultur så forskelligartet fra vores. Der er en grund til, at vi er, som vi er, det kaldes udvikling.“

„Eller degeneration.“ Han smilede.

Jeg sukkede. „Så for eksempel sex med børn. Det er i dine øjne helt okay?“

„Det kommer vel an på barnet,“ svarede han og fortsatte så i et mere alvorligt toneleje, „nu er du for eksempel skolelærer.“

„Ja?“

„Er der aldrig børn, der gør dig tilnærmelser? Jeg mener, du er lærer for de store klasser og sådan en ung, flot fyr som dig. Der må da med sikkerhed være nogle af de store piger, der forelsker sig i dig?“

Jeg tænkte på Anna, en pige fra den niende klasse jeg havde undervist. Hun havde hele året gjort tilnærmelser. Hun var en forvirret skolepige, som ikke havde det nemt derhjemme, men hun havde alligevel formået at klare sig godt i skolen gennem hårdt arbejde og kyn-dige instrukser. Hun havde ikke et mandligt forbillede, så hun søgte anerkendelse fra mig. Og jeg havde givet hende det og hjulpet hende. Det havde resulteret i, at hun havde forelsket sig i mig. I starten havde det været helt uskyl-digt med et kærestebrev, som jeg ikke reagerede på. Derefter et brev mere, som gjorde, at jeg måtte tage en snak med hende, få hende forklaret, at det var helt normalt for en ung pige som hende at forelske sig i en lærer. Hun syntes i starten at forstå, hvad jeg mente. Men efterfølgende stoppede hun ikke. Hun havde fået fat i mit mobilnummer og havde skrevet adskillige

tekstbeskeder til mig, og hun var to gange mødt op på min adresse, grådkvalt og ulykkelig, og havde erklæret sin kærlighed til mig. Jeg var naturligvis gået til skolebestyrelsen og hendes forældre, og efter en tid var det stoppet. Det var yderst problematisk og forbundet med stor skam for både hende og mig, og hele historien var endt med, at Anna havde skiftet skole.

„Der var en pige,“ sagde jeg.

„Havde du lyst til hende?“ spurgte han.

„Nej!“ udbrød jeg. „Selvfølgelig ikke, hun var kun fjorten år. Og jeg var hendes klasselærer.“

Han smilede for sig selv. „Jamen, hvad nu hvis det havde været anderledes? Hvad nu hvis hun var ældre, eller du var yngre? Eller hvis der ikke havde været nogen etisk konflikt i relationen?“

Anna var dejlig. Der var ingen tvivl om det. Hun var sød, hjælpsom og intelligent. Hun virkede også ældre, end hun var – sandsynligvis på grund af hendes forfærdelige familie. Og jeg havde da leget med tanken, måtte jeg indrømme, men alene den tankerække var forbundet med enorm skam, fordi hun kun var et barn, og jeg var en ansvarlig voksen.

Sandheden var vel; jo, jeg havde lyst, men selvfølgelig kunne jeg ikke, jeg måtte ikke. Og det var godt. Der er meget stor forskel på fantasi og virkelighed.

„Hvis jeg havde været en dreng på fjorten, ville jeg gerne være sammen med hende,“ sagde jeg. „Men det er jeg ikke, så derfor er der selvfølgelig lukket.“

„Meget vel,“ sagde han. „Men det grunder stadig i frygt for at skille sig ud.“

Jeg lo og sagde: „Nej, sgu da, det er fordi det, uanset hvordan du vender og drejer det, ikke er i orden at udnytte børn på den måde.“

„Hvad nu hvis det ikke var udnyttelse? Hvordan kan du overhovedet konkludere, at det ville være det? Så vidt jeg kunne forstå, var det hende, der var betaget af dig og ikke nødvendigvis omvendt. Kunne man ikke sige, at du ville føje hendes ønsker?“

„Men hun er jo for ung til at vide, hvad hun vil. Som du selv sagde, så er det ikke enestående tilfælde, at en elev bliver lun på en lærer.“

„Som jeg allerede har sagt, så er den en kulturbestemt tankegang. Det har ikke noget med dig og hende at gøre, det har noget at gøre med

de kunstige regler, som samfundet har bygget op. Regler, der kun er til for at fordre lighed.“

„Så for dig er lighed problematisk?“

„Lighed er tåbeligt,“ svarede han og fandt en pakke cigaretter frem fra kimonoens lomme. „Lighed er opfundet af de svage for at alle andre kan være ligeså svage som dem. Der er ingen glæde, nytte eller lykke i lighed. Kun indebrændte drømme. Ingen har i verdenshistorien nydt godt af lighed. Lighed kvæler frihed.“

„Men er det ikke et udtryk for medmenneskelighed? At man passer på hinanden og hjælper hinanden, så alle kan leve et anstændigt liv?“

Han begyndte at le igen, imens han fægtede om sig med den tændte cigaret. Så tav han, slog begge hænder i bordet og så på mig. „Anstændigt? Der er intet anstændigt ved livet. Jo før du forstår dét, jo før bliver du fri – og så kan du begynde at søge lykken.“

„Men jeg var lykkelig,“ svarede jeg. „Indtil du... indtil Eva...“

„Var du?“

Jeg sagde ikke noget. Jeg havde ondt i maven af at tænke på Eva med Isak, hvis ikke det havde været for den million, var jeg skredet. Det bildte

jeg i hvert fald mig selv ind, men måske lå der mere i det end penge. Der var noget hypnotisk over manden. En tiltrækning, som jeg ikke kunne forklare, men som også havde fået mig til at sige ja til tilbuddet om at blive. Selvom alle mine instinkter var modstandere af beslutningen, kunne jeg ikke lade være. Jeg ville vide mere om ham. Han var tydeligvis umåde- ligt velhavende, siden han kunne bo i et palæ som dette. Samtidig anede jeg ikke, hvad han lavede, der var ingen spor af hans arbejdsliv i de rum, jeg havde besøgt i huset. Jeg vidste intet om manden andet end hans affære med Eva.

„Dit liv skal leves i frihed – ikke i lænker. Du er lænket. Lænket til dit arbejde, dit boliglån, din hustru. I forsøger at få børn? Det lænker dig endnu mere, tager endnu mere frihed fra dig, indtil du ikke engang kan vende dig rundt i den celle, du har fået bygget op omkring dig selv. Og så dør du. Gammel og fængslet af mure, som du selv har sat op. Det er din fremtid lige nu.“

Jeg var ved at vælte på stolen. Eva og jeg havde forsøgt i årevis at undfange, men det var ikke lykkedes. Vores næste skridt var at få hjælp gennem sygehusvæsnet til at blive gravide.

Havde hun fortalt ham det? Hvad bildte hun sig ind?

„Det rager overhovedet ikke dig, hvad Eva og jeg har planlagt,“ sagde jeg og skænkede mig endnu et glas champagne.

„Ikke desto mindre ved jeg det, og jeg prøver at tale dig fra det. Hvorfor vil du male dig selv ind i et hjørne af uforløste forventninger? Vil du slide dig hen mod et usynligt mål i fremtiden eller leve nu?“

„Jeg tror på, at man skal arbejde for at opnå sine mål. Og jeg tror på, at vejen derhen kan være svær og lang, men at det er det hele værd.“

Han rejste sig, gik hen til rustningen med buen og tog den ud af handsken. „Måske har du ret. Din dedikation er i hvert fald nobel. Bare Evas havde været på samme måde.“

„Hold din kæft.“

Han vendte sig halvt mod mig og spændte buen. „Den er utrolig, den vrede du har indeni. Så kraftig og alligevel så ufatteligt impotent. Du mærker den som små knive, der borer sig ind i dit mellemgulv, og der udløses adrenalin i dit system. Det gør ondt. Det forstår jeg, men du kan ikke kanalisere den smerte til noget som

helst konstruktivt. Hvordan ville det være, tror du, hvis du kunne anvende dig selv på en anden måde end bare at være en mand af ler?”

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare, jeg så i stedet på min refleksion i vinduet. Han havde ret. Det var tåbeligt. Jeg var tåbelig. Men han havde også ret i, at det var min egen skyld. Jeg havde sendt Eva i hans arme grundet min apati og min idé om, at alting nok skulle løse sig, når vi bare fik et barn sammen, fik afbetalt lidt mere af huset, så vi kunne rejse og gøre alle de ting, vi drømte om at gøre sammen. Og nu sad hun derhjemme, imens jeg var ude for at hævne noget, der ikke krævede hævn. Men nok nærmere bare krævede en undskyldning for min egen manglende tilstedeværelse. Jeg kunne ikke engang sige nej til Isak, hvordan i alverden skulle hun kunne?

„Du kan stadig nå at ændre din overbevisning,“ sagde han og satte buen tilbage i handsken. „Det er ikke for sent for dig. Du kan stadig få alt det, du drømmer om.“

Jeg rystede på hovedet og så på armbåndsuret. Klokken var ti.

„Jeg tror, jeg tager hjem,“ sagde jeg.

Han så forbløffet på mig. „Hjem? Til Eva og komplikationerne og smerten? Du skal være velkommen. Men jeg troede, du ville benytte dig af mit tilbud om at blive.“

Jeg sukkede. „Det er jo for dumt. Hvorfor skulle jeg blive her? Jeg kender dig ikke. Den eneste grund til, at jeg overhovedet ved, hvem du er, er, fordi du er min kones elsker. Jeg bliver nødt til at gå.“

Jeg rejste mig op og mærkede med det samme, at jeg havde mistet kontrollen over benene. Jeg havde drukket for meget champagne, og rummet drejede rundt, så jeg greb fat i bordpladen for ikke at vælte bagover.

„Bliv her en nat,“ sagde han og smilede. „Sov din rus ud. Alting ser anderledes og bedre ud i morgen. Det er jeg sikker på.“

Jeg nikkede, velvidende at jeg ikke var i stand til at køre hjem, og at jeg ikke ville være i stand til at tage konflikten med Eva nu. Jeg kunne sove her, og i morgen kunne jeg tage hjem og løse problemerne.

LØRDAG

Døren til værelset blev åbnet. Jeg slog søvndrukkent øjnene op og stirrede ud i mørket. Jeg følte mig ikke længere beruset, men jeg havde hovedpine, den begyndte i baghovedet, strakte sig over skalpen og dybt ind i panden, hvor den stak som nåle. Jeg forsøgte at holde øjnene åbne og kunne se en skikkelse, der lystløst gled ind i rummet.

„Hvem der?“ spurgte jeg hæst. Stemmen var ru og tør, jeg trængte til noget at drikke. Så tystsede personen på mig. Månelysen trængte igennem vinduet, men det var ikke nok til, at jeg kunne se klart. Skyggerne tegnede en kvinde med sorte øjenhuler. Skyggerne løb langs hendes næseryg og formede amorbuken og de fremtrædende, runde læber. Skyggerne optegnede buerne omkring de store, nøgne bryster, markerede ribbenene og mavemusklerne. De tegnede cirkler i navlen, før de søgte nedad og forlystede sig ved det mørke skød.

Jeg lukkede øjnene og åbnede dem hastigt igen af frygt for, at synet skulle være forsvundet. Hun var der endnu, og hun nærmede sig

sengen, hvor jeg lå. Åndedrættet føltes pludseligt besværet, og jeg kunne mærke hjertet begynde at slå hårdere i brystet.

Hun nåede sengen og bukkede sig forover med den slags elegance, som kun visse rovdyr har. Hendes ansigt henlå stadig i mørke, mens hun kravlede op i sengen på alle fire. Brysterne hang ned imod dynen, og enden pegede op, så jeg kunne se kløften imellem hendes baller.

Hun kom frem til mit ansigt, og jeg følte mig mere nøgen end nogensinde, selvom dynen over mig stadig adskilte os. Hun lod læberne nærme sig mine, men hun kyssede mig ikke, hun stoppede foran mit ansigt, så jeg kunne mærke varmen fra hendes ånde. Jeg fulgte tøvende hendes eksempel og åbnede munden. Hun lod en tynd tråd af spyt løbe fra underlæben og ned i min mund. Det smagte sødt som kirsebær, og den varme ånde fik de små hår på armene til at rejse sig.

Hun tog dynen og trak den ned, så mit bryst og min mave blev blottet. Jeg greb fat i den for at stoppe hende og for at spare mig selv for ydmygelsen, når hun fandt ud af, at jeg havde et ubrugeligt lem.

Men hun flåede dynen af mig. Jeg var nøgen. Hun bukkede sig lidt ned, stadig med munden placeret lige over min, hendes brystvorter rørte mig. De føltes bløde og hårde på samme tid og fik mine til at trække sig sammen.

„Jeg... kan ikke,“ hviskede jeg.

Hun ignorerede mig, greb fat i mit hår og trak mit hoved ned i puden. Hendes tunge brød frem imellem læberne, og hun slikkede min hals, over hagen for til sidst at optegne mine læber. Hun slap mit hår og førte hånden mod sin mund, hvor hun spyttede på håndfladen, før hun førte den ned.

Jeg måtte stoppe hende!

Men jeg kunne ikke. I stedet lod jeg hende gøre, hvad hun ville – og hun greb min pik. Hun gned den forsigtigt, som om hun var bange for, at hun ville knuse den. Lod forhuden glide tilbage – så spidsen kom til syne.

Hun duftede. Men hun havde vist ingen parfume på. Hun duftede salt og sødt, men også af musk, og det ophidsede mig. Jeg ville have hende. Jeg kunne mærke pungen trække sig sammen, og jeg kunne mærke en sitrende elektricitet, der begyndte ved anus og bevægede sig

op langs ryggen til nakken. Musklerne spændte, og jeg greb hendes hår og trak hendes ansigt mod mig. Vores læber mødtes, og jeg var opslugt af hendes bløde hud imod min, imens jeg stadig pressede, som om jeg kunne presse hende ind i mig, for jeg kunne ikke komme tæt nok på.

Og jeg rejste mig i hendes hånd. Blodet pumpede igennem roden og ud i pikken, fyldte den, gjorde den bred og hård for første gang i evigheder.

Hun smilede igennem kysset. Ved øjnene var der små smilerynker. Hun lod lemmet kærtegne skødet – forsigtigt og behersket. Hun ønskede ikke at få mig ind i sig endnu, men legede med pikkens spids mod skamlæberne. Hun slap mig, stak to fingre ind i sig selv og førte dem til min mund.

Jeg suttede dem rene. Det var uudholdeligt, hele kroppen sitrede af lyst, og jeg kunne mærke gåsehuden på hendes arme og lår.

Endelig gav hun efter og lod mig komme ind.

Hun red forsigtigt, mens jeg lagde hænderne på hendes lænd. Jeg slikkede hendes bryster og lod fingrene gå på opdagelse langs

hendes ryg og mellem ballerne. Fandt hendes bagerste hul og udforskede det forsigtigt, så jeg kunne mærke pikken med fingerspidsen.

Jeg kunne ikke holde mig meget længere. Jeg måtte give slip, lade sæden flyde. I det samme så jeg ham! Isak. Han stod i døren næsten dækket af skygge. Hans øjne og mund fortrak et lille smil, mens han forventningsfuldt stirrede på mig og hende. Og jeg kom. Imens Isaks tunge vædede hans læber.